

Arrest

nr. 245 058 van 30 november 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 30 oktober 2019 toe op het Belgische grondgebied en diende op 18 december 2019 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische echtgenoot (bijlage 19*ter*).

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 5 juni 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 19 juni 2020 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18/12/2019 werd ingediend door:

Naam: G.(...)

Voornaam: M.(...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Rr: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van een dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Op 18/12/2019 werd op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging ingediend door G.(...), M.(...) ((...)), als echtgenote van de heer G.(...) U.(...) (RR (...)) van Belgische nationaliteit. Ter staving van deze aanvraag werd een Turkse huwelijksakte voorgelegd dd. 12/08/2015. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst dit huwelijk, in navolging van het advies van het parket niet te erkennen.

Het advies van het parket betreffende dit huwelijk werd als volgt gemotiveerd:

"Ik meen dat er in casu redenen zijn om dit huwelijk te weigeren en niet over te schrijven in de registers van Antwerpen. Hoewel deze huwelijksvoltrekking formeel geldig lijkt te zijn, zijn er in casu gewichtige en overeenstemmende omstandigheden die wijzen op een schijnhuwelijk.

Vreemd relatieverloop/ tegenstrijdige verklaringen: meneer verklaart tijdens het interview dat hij mevrouw leerde kennen tijdens de zomer van 2013 op het huwelijksfeest van een nicht van mevrouw. Ze hebben toen geen echt gesprek gehad, maar meneer zocht haar nadien op via facebook en zo hielden ze contact. Mevrouw verklaarde naar aanleiding van haar visumaanvraag eveneens dat ze meneer leerde kennen op het trouwfeest van haar nicht, maar situeert dit in februari 2013 en zegt dat ze in de 2 weken nadien nog regelmatig afspraken. Tijdens het politieverhoor wijzigt meneer zijn verklaring en zegt dat hij mevrouw reeds in 2005 of 2006 leerde kennen (mevrouw was toen amper 13 jaar oud!) op het trouwfeest van haar nicht. Ze spraken met elkaar en 2 dagen nadien gingen ze samen naar de stad. Er werd toen reeds gesproken over een huwelijk. In 2007 zag meneer haar terug ter gelegenheid van de begrafenis van zijn vader, maar ze hebben toen niet meer gesproken over het huwelijk. In 2015 reisde hij dan naar Turkije om erop 12 augustus met mevrouw te huwen. Hij bleef toen tot 2 september 2015. Er was een handvraging en verlovingsfeest maar nog geen huwelijksfeest en dus ook geen samenwonen. In april 2016 ging meneer voor 2 weken naar Turkije, hij woonde erin bij mevrouw en haar ouders maar het huwelijk werd nog niet geconsumeerd. Betrokkenen zijn dus gehuwd terwijl ze elkaar nog maar amper hadden gezien. Ze zouden wel contact hebben gehouden via telefoon en internet maar hiervan liggen geen bewijzen voor. Ze willen pas een huwelijksfeest geven als mevrouw in België is.

Tegenstrijdige verklaringen: over het moment van de eerste kennismaking en het relatieverloop. Volgens mevrouw was er het burgerlijke huwelijk op 12 augustus 2015, de handvraging op 14 augustus en de verloving op 15 augustus. Volgens meneer was de handvraging op 10 augustus (interview)/ 12 augustus (politieverhoor), het burgerlijke huwelijk op 12 augustus en het verlovingsfeest op 15 augustus. Aangezien van mevrouw maar een zeer beperkt interview voorhanden is, konden de verklaringen van meneer niet alle getoetst worden aan die van mevrouw.

Strijdigheid met culturele tradities: op het verlovingsfeest waren maar een zeer beperkt aantal familieleden van mevrouw aanwezig, enkel haar ouders en een nonkel. Ze willen pas een huwelijksfeest (tegelijk religieus huwelijk?) geven als mevrouw in België is. Is dit feest ter gelegenheid van het visum van mevrouw of het huwelijk? Volgens hun cultuur zijn ze pas gehuwd na het feest, en dat laat wel op zich wachten, ze lijken niet erg gehaast. Er is geen bruidsschat betaald.

Weinig bewijsstukken: buiten enkele foto's van het ondertekenen van de huwelijksakte en de verloving wordt geen enkel stuk bijgebracht om de relatie van meer dan 3 jaar of veel langer (meneer) te staven. Mevrouw heeft al 3 broers en zussen in Europa wonen. Ze hebben ook verblijf gekregen op basis van een huwelijk. Mevrouw weet dus dat ze via het huwelijk verblijfsrecht kan krijgen in Europa. Meneer heeft op zijn jonge leeftijd reeds 4 veroordelingen opgelopen voor de politierechtbank en 1 veroordeling voor de correctionele rechtbank wegens inbreuken op de werkloosheidsreglementering. De eerste visumaanvraag

van mevrouw werd geweigerd wegens onvoldoende inkomsten. Meneer heeft intussen opnieuw werk. Hij is ook een lening aangegaan voor zijn woning (650 euro/maand). Daarnaast betaalt hij maandelijks 200 euro af aan een deurwaarder inzake een persoonlijke lening die hij vroeger was aangegaan. Hij zou toch nog maandelijks geld (200-500) aan mevrouw overmaken. Het is onduidelijk hoe hij het denkt te zullen redden als mevrouw naar België komt en er kinderen komen. Mevrouw is gestopt met studeren na het middelbaar. Ze heeft nog nooit gewerkt. De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste).

Uit het voorgaande blijkt dat het in Turkije afgesloten huwelijk er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten. Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex; Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft; Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht). Het feit dat er reeds enige tijd is verstreken tussen het advies van het parket en de huidige aanvraag gezinshereniging doet geen afbreuk aan de vaststellingen van toen. De interviews met beide personen steken in het dossier en bewijzen dat het onderzoek ten gronde werd gevoerd. Geen van de voorgelegde documenten in het kader van deze aanvraag gezinshereniging, doet afbreuk aan dit onderzoek. Het loutere feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (Arr. RW, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan (...). Bij gebrek aan de erkenning van het huwelijk, kan geen toepassing gemaakt worden van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. (...)")

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert verzoekster de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster formuleert haar eerste grief als volgt:

"Dat de motivering van de bestreden beslissing het volgende stelt: "De Dienst Vreemdelingenzaken wenst dit huwelijk in navolging van het advies van het parket niet te erkennen. Het advies van het parket betreffende dit huwelijk werd als volgt gemotiveerd: ..."

Dat verzoekster bij een verdere lezing van de beslissing niet ander kan vaststellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet meer stelt dan dat zij het huwelijk niet "wenst" te erkennen. Dat verzoekster de jure nergens in de bestreden beslissing leest dat zij het huwelijk effectief niet erkent. Minstens is de motivering dubbelzinnig. Het lijkt er sterk op dat zij de beslissing tot niet erkenning niet zelf neemt maar meent dat de beslissing tot niet erkenning afgeleid dient te worden uit het advies van het parket. Dat zij evenwel zelf bevoegd is te besluiten tot niet erkenning. Het louter "wensen" om een bepaalde akte niet te erkennen is onvoldoende duidelijk. Immers verzoekster moet kunnen begrijpen waarom zij een weigeringsbeslissing ontvangt. Dat art. 40bis werd geschonden omdat niet kan afgeleid worden of het huwelijk nu al dan niet werd erkend. Dat deze dubbelzinnige motivering ook maakt dat de motiveringsplicht werd geschonden."

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de

materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“(…)

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(…)”

Tot de familieleden, bedoeld in artikel 40bis, §2, 1°, van de vreemdelingenwet, behoren: *“de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt”*

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 12 augustus 2015 te Elbistan (Turkije) in het huwelijk trad met haar Belgische partner.

De partner van verzoekster wenste op 15 september 2015 zijn buitenlands huwelijk in België te laten registreren. De ambtenaar van de burgerlijke stand vroeg een advies aan het parket van de procureur des konings, die op 19 oktober 2016 negatief adviseerde betreffende de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte. De ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde op 15 december 2016 om het huwelijk over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand. Verzoeksters partner ging tegen deze beslissing in beroep bij de familierechtbank van Antwerpen die in zijn vonnis van 12 december 2018 *erga omnes* bevestigde dat het huwelijk in strijd is met de openbare orde. Ten gevolge hiervan kan verzoekster naar Belgisch recht niet als echtgenote van haar Belgische partner worden beschouwd.

Verzoekster kwam op 30 oktober 2019 toe op het Belgische grondgebied en diende op 18 december 2019 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Belgische partner.

2.5. In de bestreden beslissing wordt overwogen dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de minister weigerde de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte te erkennen in navolging van het advies van het parket van de procureur des konings van 19 oktober 2016, dat in de beslissing integraal wordt geciteerd.

2.6. Verzoekster kan hoegenaamd niet worden gevolgd waar zij in haar middel poneert dat de beslissing dubbelzinnig zou zijn. Uit het gegeven dat de beslissing volgende zin bevat: *“De Dienst Vreemdelingenzaken wenst dit huwelijk in navolging van het advies van het parket niet te erkennen”*, blijkt geen ondubbelzinnigheid. De gemachtigde van de minister verduidelijkt immers verderop als volgt: *“Uit het voorgaande blijkt dat het in Turkije afgesloten huwelijk er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten. (…)*

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).”

In de beslissing wordt op basis van het advies van het parket geconcludeerd dat “(b)ij gebrek aan de erkenning van het huwelijk, (...) geen toepassing (kan) gemaakt worden van art. 40ter van de wet van 15.12.1980”. Deze conclusie is ontdaan van elke dubbelzinnigheid.

Uit de beslissing blijkt duidelijk dat het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd omdat de huwelijksakte van verzoekster niet wordt erkend. Er is geen sprake van een dubbelzinnige motivering.

2.7. Er werd geen schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. De beslissing vertoont geen motiveringsgebrek.

Het eerste middel is ongegrond.

2.8. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het hoorrecht.

Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

“Dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van weigeringsbeslissing ex art. 40ter Vreemdelingenwet. Dat een dergelijke weigering onder de toepassing van Richtlijn 2004/38/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is. Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt: 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld. 2. Dit recht behelst met name: • het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, • het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleeden. 3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben. 4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen. Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen. Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest. In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38): Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80). Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RW dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen: “Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt uhet recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen

rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden. " Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel: 2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond. Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Dat verzoekster bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Welnu verzoekster stelt dat zij na haar interview bij de politie nog bijkomende stukken heeft gevonden meer bepaald tekstberichten die per telefoon werden verzonden (Stuk 2) Dat deze tekstberichten een heel ander licht werpen op het onderzoek gevoerd door het Parket. In die mate zelfs dat gedaagde mogelijks tot een andere beslissing was gekomen. Dat op gedaagde de plicht rust verzoekster vooraleer een beslissing te nemen te confronteren met de bevindingen van het parket en haar toe te laten haar visie te kennen te geven. Minder doen betekent volgens verzoekster de jure altijd een schending van de hoorplicht. Dat niet anders kan besloten worden dan dat de hoorplicht werd geschonden."

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekster kopieën van tekstberichten met een vertaling toe (verzoekschrift, bijlage 2).

2.9. Verzoekster beweert ten onrechte in haar tweede middel dat de bestreden weigeringsbeslissing "onder de toepassing van Richtlijn 2004/38/EG valt".

2.10. Verzoekster houdt voor echtgenote te zijn van een sedentaire Belg. Er wordt evenwel niet aangetoond dat de Belgische partner van verzoekster ooit gebruik zou hebben gemaakt van zijn recht op vrij verkeer of dat het vestigingsrecht van verzoekster een afgeleid verblijfsrecht zou betreffen in het kader van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (de Burgerschapsrichtlijn), of in het kader van de artikelen 21, 45 of 56 van het VWEU. Evenmin wordt aangetoond dat de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat de Belgische referentiepersoon, zijnde een Unieburger, het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan deze status ontleende rechten.

Bijgevolg valt de bestreden beslissing niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht (HvJ 26 februari 2013, zaak C-617/10, *Akerberg*, §21) en kan, conform artikel 51, lid 1, van het Handvest, dan ook geen toetsing gebeuren aan de hand van de in het Handvest neergelegde grondrechten (HvJ 8 november 2012, zaak C-40/11, *Iida*, §§79-81). Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig beroepen op een miskenning van artikel 41 van het Handvest. Evenmin kan een toetsing gebeuren aan de hand van algemene beginselen van het Unierecht, met name het hoorrecht, als onderdeel van eerbiediging van de rechten van verdediging, zodat verzoekster zich hierop niet kan beroepen.

2.11. Ten overvloede stipt de Raad aan dat de bestreden beslissing voortvloeit uit een aanvraagprocedure waarop het hoorrecht niet van toepassing is. Het komt aan verzoekster zelf toe om alle dienstige stukken neer te leggen. Door thans kopieën van tekstberichten neer te leggen (Verzoekschrift, bijlage 2), slaagt zij er niet in een schending van het hoorrecht aannemelijk te maken.

2.12. De schending van artikel 41 van het Handvest of van het hoorrecht werden op dienstige wijze aangevoerd.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN